

opusdei.org

Arigatou! (Hvala!)

Paco je proveo gotovo 30 godina u Japanu gdje je podučavao na sveučilištu. Piše radi iskazivanja svoje zahvalnosti za mnoge molitve za njegovu domovinu i da bi ispričao ondje nedavno proživljene događaje.

27.05.2011.

Nedavno sam primio pismo od dobre prijateljice u kojem govori da ona i njezino dvoje djece koja su trenutno oboje bolesna, mnogo mole za nas. Kaže da je bila pogođena fotografijom cara kako kleči na

zemlji i govori s nekolicinom žrtava potresa u tokijskom „budoukanu“ (doslovno „palača borilačkih vještina“).

Ovo me podsjeća na prizore iz knjige Inazoa Nitobea pod nazivom *Bushido*. Jedan starac skinuo je svoj šešir da bi pozdravio misionarku dok je radila u vrtu. „Ne trebate biti tako uljudni ovdje u ovoj zemlji“, kazala mu je. Stari joj je farmer odgovorio: ako ne mogu podijeliti svoj šešir s vama, barem da podijelim s vama vrućinu“.

Ovaj skromni stav solidarnosti tako je tipičan za japanske ljude. Oni znaju kako slušati stavljajući sebe na mjesto druge osobe – vrlina vrijedna velikoga divljenja, barem za mene, od kada jedna od mojih „dominantnih pogrješaka“ kazuje previše. Nikada u 28 godina koliko živim ovdje nisam zamijetio manju nesnošljivost s osobama s kojima

razgovaram, koje uvijek slušaju sa smiješkom i kimaju glavom u znaku odobravanja. Suvišno je reći da se ovaj moj nedostatak ovdje samo pogoršao.

Osim što su ljubazni, ljudi su uvijek toliko zahvalni. „Sumimasen“ (žao mi je) i „arogatou“ (hvala) najčešće su riječi koje se mogu čuti svakodnevno, čak i između ekstremnih prigoda kroz koje prolazimo kroz ovih nekoliko posljednih tjedana.

Gledajući jučer TV bio sam ganut nakon što sam vidio čovjeka u 80. godini života koji je ostavio svoj zaklon da bi zahvalio jednom američkom vojniku za bocu vode koju su upravo bili donijeli. Držeći čvrsto vojnikovu ruku sa suzama u očima klanjajući se, stao je ponavljati „arigatou“, „arigatou“, „arigatou“.

Naučivši tu lekciju, želim iskoristiti ovu prigodu da bih izrazio svoju zahvalnost za mnoge poruke podrške

i posebno za mnoge molitve koje će djelovati i koje su djelovale na toliko mnogo malih, ali i velikih čuda. Možda će većina njih proći nezapaženo od kada su zauzele svoja mjesta u srcima, u dubinama duše. No, vidio sam nedavno čudo besprimjerne solidarnosti koji će, bez sumnje, imati vrlo pozitivne posljedice u međuljudskim odnosima.

Na nuklearnom pogonu u Fukušimi zaprimili smo iz Kine 60-ak metara veliku brodsku zapremninu polovičnoga kapaciteta za izbacivanje vode u reaktore radi njihovoga hlađenja s velike udaljenosti; Amerikanci su poslali robote koje su koristili u iračkom i afganistanskom ratu (s vrlo različitim ciljevima); stručnjaci iz Francuske, Koreje, Njemačke itd., također ovdje pomažu. Izraelci su poslali cijelu bolnicu s operacijskom dvoranom i najbolji sastav liječnika i

sestara iz cijele zemlje. Mogao bih nastaviti nabrajati ovaj popis (više od 130 zemalja ponudile su pomoć). Toliko mnogo skupina i pojedinaca daju svoje resurse da bi nam pomogli u obnovi. Puno hvala svima njima!

Yuko i njegov sin Kento podareni su jednim manjim čudom. Putovali su automobilom kada ih je tsunami pogodio. Njihov automobil bio je nošen više od 500-ak metara valom veličine dvokatnice dok se nije zaustavio na drvetu. Kako se voda povukla, automobil se konačno prizemljio sa zapanjujućom brigom i čvrstoćom stanara – manja verzija Noine arke.

Norie (86) bio je u kuhinji doma za starije i nemoćne kada je došao val. Posljednja stvar koju se sjeća jest da je stavio rubac preko usta kada je voda stala pritjecati. Kada je došao svijesti nalazio se u svojim invalidskim kolicima na vrhu stola u

blagovaonici skupa s drugim starijim ljudima. Ostatak stanara (oko 50 njih) utopilo se. „sada moram živjeti intenzivno s onim što mi je ostalo, također za one prijatelje koji su nas napustili“, rekao je zahvalno.

Novine ovdje donose vijesti o Manami, 4-godišnjakinji koja je izgubila svoju obitelj. Priča je popraćena dvjema fotografijama. Na prvoj je zaspala nad pismom koje je pisala svojoj majci: „Draga majko. Nadam se da si živa. Jesi li dobro?“ Na drugoj fotografiji sjedila je na klupi gledajući more. Članak završava s pričom da djevojčica sjedi svakoga dana ondje nadajući se majčinu povratku. Molim se da Manami i mnogi drugi Japanci mogu imati drugu Majku, Mariju „umi no hoshi“, Zvijezdu mora.

Japanci su ljudi s mnogo vrlina; čini mi se da je jedan od razloga za to i to što su vrlo stješnjeni s patnjom.

Dovoljno je prisjetiti se katastrofa koje su iskusili samo u posljednjem stoljeću – tokijski potres 1923. s 145 000 mrtvih; Drugi svjetski rat i atomske bombe koje su pale na Hirošimu i Nagasaki s gotovo milijun žrtava; tajfun Ise wan (1950) s 5000 mrtvih, potres koji je pogodio Kobe 1995. s 6000 žrtava s još mnogim manjim potresima i tajfunima koji se ovdje pojavljuju redovito. I Japan se uvijek podiže nanovo zahvaljujući upornosti u solidarnosti njezinih ljudi.

Moramo razmišljati o svim ovim stvarima ne samo ljudskim očima, nego također i očima vjere i srca, potaknuti suosjećanjem koje nas vodi prema supatničkoj molitvi, prikazujući naša dobra djela i male požrtvornosti, misleći na one koji su otišli be z ičega.

Završavam s ponekim riječima Majke Terezije, toliko omiljene u ovoj

zemlji. (Upravo sada ovdje je izložba o njoj jednoj umjetničkoj galeriji samo stotinjak metara odakle živim, obilježavajući stogodišnjicu njezinoga rođenja). Bila je osoba koja je znala kako patiti, patiti s najsiromašnijima od siromašnih. Njezine sestre bile su među prvima koje su se nudile Japanu u brizi za zaražene AIDS-om u vrijeme kada je ta bolest ovdje bila tabu zbog straha od zaraze – lepre 20. stoljeća:

„Revolucija ljubavi“, kazala je, započinje osmijehom. Nasmiješite se pet puta osobi kojoj se radije ne biste nasmiješili. Učinite to za mir.“

Još jednom, „ARIGATOU!“

p.s. Prema mojemu nadimku Paco: na japanskom „pa“ znači „val“ i ja sam oduvijek volio more, aludirajući na svoj poziv, najveći dar kojim me Godposdin obdario. Prijatelj kojemu mnogo dugujem, Yoshihiko Takayama, izabrao je za mene

„kanji“ (tradicionalne znakove u japanskom pisanom sustavu). Želim ga spomenuti ovdje kao bih odao priznanje našem prijateljstvu.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/arigatou-hvala/](https://opusdei.org/hr-hr/article/arigatou-hvala/)
(26.02.2026.)